

ТАЈНИ ЖИВОТ

Иако моја жена и ја спавамо у одвојеним собама, случајан снимак камере открио је задивљујућу активност. Сваке ноћи, пошто чврсто заспимо, из глава нам се измигоље наши хомункулуси, који негде ту пребивају. Прво се јуре по стану, а затим, када се дохвате, препуштају се необуздано страственом, па чак и претенциозно дивљем еротском чину. Потом, пред зору, врате се у наше лобање и ми се полако будимо.

Када се ујутро расанимо и нађемо у трпезарији, она догегавши се у ходалици, а ја у неудобним колицима са катетером из којег урин капљичаво отиче у кесу, две осушене маторе гране, дуго се само гледамо, враголасто смејуљећи се очима, ве што насамарени да је узрок несташних осмеха успостављен у тамо некој давној, неприступачној и безобразној прошлости, док спокојно испијамо наше последње јутарње кафе или ређе какао.

ДУБОКО НА ПОВРШИНИ

Ко још жели бити Сада и Овде? Ретки су они тренуци, истргнути из занесености Једном и Тамо, они блистави моменти када неко пожели да присуствује, целим својим бићем, овом што се дешава Овде и Сада. Заиста, све је теже, ако је икад и било лако, наћи оне који су присутни. Погледајте кроз прозор, загледајте се у гомилу људских ходајућих телеса: нема ту никог. Свакодневица је крцата неоправданим изостанцима.

Јуче се сударим с неким. Погледамо се – то севају очи у празно. И пазите, замало, замало да поверујем да је судар доказ да живимо у истом свету.

Наравно, пардонирамо како и доликује поклонцима свакодневних учтивости. Одлазимо мирни и васпитани. Помислих: „Па то је то. Шта нам више треба.” Дакле: површност као место сусрета. И толико смо *дубоко на површини*, тако уроњени у њу, да је чудо како се уопште сналазимо у компликованој, барокној гордости ове читаве три димензије. За комплексност *Расап*-а коју једва досежемо довољна би нам била и једна повећа плотна и ништа се битније не би променило.

Сва та биолошка разузданост... глупави, крпећи алгоритам слепог Вајара, сва та осећања и суптилности, драме рођења, похлепе и противречја живота, или, рецимо: црева с гомилама гнојива, несвареним пасуљима, цревне флоре, печурке у ушима – шта с тим?

Потом, та трапава комика умирања. Скапавања по етапама, цркавања секвенцијално по модулима, усрани кревети, пелене које не спречавају измет да процури на душек који ће се по упокојењу бацити, отказивања функције очних нерава, мртвачки задах, саркопенично смањење главе која може да стане у шаку кепеца, много слузи, слинџа, крви, дахтања и кукњаве. У овом свету има исувише биомасе за нешто што има функцију туфне. Чему (осим као монета!) – чему, узалуд одзвања

ехо, кад нам је као дефинитивно тупастим елементима довољна само једна повећа раван и један мали лавиринт да се не досађујемо.

Еlegantно, без сувишних процеса, баш као у једноставним аркадним играма осамдесетих: *Ready, Start и Game over*.

ПРЕЦИЗНА ФЛЕКА

У мојој глави често падају кише. Тада се између ивичњака и пута који омеђава ствара невелики али активни поточић. Однекуд навише, стиже ми њиме бродић од папира с поруком. Ма колико јурио, увек закасним да прочитам поруку. Брод који подигнем већ је толико наквашен да су слова размазана у пријатну љубичасту флеку неодређеног облика. Када пак кише нема, стојим поред пута чекајући узалудно. Тад нема ни поточића којим би бродић допловио. Ето, тако сам распет између *не знам како* кад је киша и *немам чиме* кад је суво. А можда је (у немоћи, наводно, откривам) баш то право стање. Можда је за човека, бар мене, права порука примљена: флека. Очаравајућа акрилна мрља бесконачних прелива.

Зато преиспитујем себе за другачију истину: није ли сав смисао разумевања садржан у напору да прихватим флеку као прецизно примљену поруку, коју ми је неко послао желећи да је примим управо као флеку?

Јер, прецизност овде није у вези са артикулацијом. Артикулација је на мени, не на пошиљаоцу.